

ŽIVLJENJE.

TONE SELISKAR.

Živimo. V solnčnem vzhodu se naše duše bude,
v zatonu večnega ognja v večer in noč.

Skrivnost življenja iščemo v nepokoj.
Smo mesojedni črvi — v človeška srca
grizemo,
pijavke smo — v temo spočetnic se zajedamo,
ujedne ptice — ostre kljune v resnico
mečemo,
netopirji silni — s perotmi v svetlobo bijemo,
bogoskrunitelji — možgane ob večnosti si
trgamo,

— skrivnost življenja.

Cvetoča roža na dišečem polju,
pojoča ptica v zelenem vrhu,
zlata zvezda na pokojnem nebu —
samo napol vas vidimo,
— vse drugo je skrivnost.

Skrivnost življenja, iskanje v nepokoj:
Pregrinja solnce — mehke rože v polju
venejo,
zastira zvezde — ljubeča srca v temo ginejo,
prebada ptice — popevke v bogokletne krike
lezejo,
oskrunja duše — čez pol oči skrivnost —
birič, nevidno zlo iz prasemena naše matere.

POPLAVLJENA POKRAJINA.

TONE SELISKAR.

Izbruhnile so vode iz globin.
Razliti tok čez trepetajočo ravan.
Valovanje valov — tajinstven hrum udarja
v srce.

Nizko nebo v temini zagrinjal,
mokri oblaki tik naših glav
z mokrimi prsti v nas. Groza noči!

Ni lučke nikjer na obzorju.
Na holmu stojim. Temni svetilnik. Luči!

Vlažne dlani iz neba.
Ogromna teža viharne oboka — vpitje
vode. Smrt —

Življenje!!! sem klical v noč —
in jek od vodnih megla se je vžgal.
Svetilnik gori. Luč v temino gorja.

Zagrinjala so padla v dan,
srd vode je tišji in tišji.

SLIVARICA.

MAGAJNA BOGOMIR.

Zbežal sem v podvečer v nezno družbi
nekaterih omikancev, ki so jih gostili
doma, in zavil čez polje. Solnce je
prešlo zadnje brazde podolgovatih oblakov
in izginilo nad morjem. Rdečina zarje se je
prerodila v violetno, violetna barva v mrak:
mrak se je polagoma začel spajati s temo,
vstajajočo iz dolinskih globeli. Velika struga
doline s poljem, z reko in s skalovjem in
raztrganim gorovjem v ozadju je bila kot
ogromna črna senca, ki jo je le tu in tam
pretrgal skozi raze potujočih oblakov sij
samotne zvezde.

Na zapadu so bile luči in so svetile kot bi
visele na črnih zračnih plasteh. To so bile
gostilne, napolnjene z življenjem.

»Hej, Ireneja!«

Dvoje oči se je rodilo v temi nad cesto.
Dvoje zenic se je razširilo v široko, široko.
Za njimi je bila črnina lepa, tako lepa. Za
črnino je bilo življenje prelepo in mlado kot
pomlad.

Burja, ki je tulila ves dan, se mi je zagnala
s silnimi sunki v obraz in razmršila lase.
Opotekel sem se na trato in nazaj. Nad vso
pokrajino je zaplaval godbeni ton burje, veli-
častna nočna pesem. Radosten sem zavriskal
v noč. Vrisk se je opotekel z zračnim tokom
nad cesto, ki je izginjala v temi in se zopet
porajala v motno svetlikanje, se zakrožil v
vrtincu in odbrzel z vetrom visoko pod nebo,
kjer je bil oblak kot razprostrti prsti roke, ki
se ji je orjaška dlan rodila nad vzhodom.
Prsti so se ji zasadili v zapad, kot da hočejo
objeti zemljo in morje. »Ireneja, kako si lepa
v sebi!«

Ko sem prišel v bližino, sem zaslišal zvoke
harmonike in glasove dekliškega petja. V
taktu godbe in pesmi sem zavil v gostilno, v
veliko sobo, polno dima in vinskega vonja,
sedel k mali mizi v kotu in naročil vina. Har-
monikar se je široko smehljal in kimal z
glavo. Fantje so pozdravili z vriskom. Pri
dveh dolgih mizah so sedeli tesno, med njimi
je bilo vino in godba.

Na drugi strani je živela Ireneja. Velik
prostor, delavnica je bila tam. Trideset deklet
je bilo videti onkraj širokih vrat, trideset
delavk, slivarič z malo Verico, ki se je ozirala
v našo sobo in v debelega italijanskega
trgovca. Ta je široko kot vsegamogočni